

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Αὐτὲς τίς μέρες ὅλες οἱ ἐφημερίδες εἶναι γεμάτες ἀπὸ περιγραφῆς ἐγκλημάτων. Τὰ κατορθώματα τῆς σπείρας τῶν χαισοποτῶν καὶ τῆς περίφημης Κούλας γίνονται χρονογραφήματα καὶ ἀναγνώσματα. Ὁ κόσμος διαβάζει ἀπὸ περιέργεια, φρικιᾶ, ἀπορεῖ πῶς ὑπάρχουν τέτοιες ἐγκληματικὲς φύσεις καὶ ἱκανοποιεῖται πὸν βρίσκονται τώρα οἱ κακοῦργοι στὰ χέρια τῆς δικαιοσύνης καὶ θὰ τιμωρηθοῦν ὅπως τοὺς ἀξίζει.

Γιατὶ εὐτυχῶς ὑπάρχει νόμος πὸν τιμωρεῖ μερικὰ ἀπὸ τὰ ἐγκλήματα.

Τὸ δολοφόνου πὸν σκοτώνει γιὰ νὰ χορτάσει τὸ μίσος του ἢ τὴν ἐκδίκησίν του, ἢ γιὰ νὰ ληστέψει τὸ θῦμα του. Τὸ λωποδύτη πὸν κλέβει τὸ βιὸς τοῦ ἄλλου γιὰτὶ βαριέται νὰ δουλέψει ὁ ἴδιος. Τὸ σωματέμπορο πὸν ἐξαπατᾷ κορίτσια ἀνίδεια μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὰ πουλήσει στὴν ἀκολασία τῶν πλούσιων. Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἐγκλήματα πὸν μπορεῖ νὰ τὰνακαλύψει ἢ δικαιοσύνη καὶ νὰ τιμωρήσει τὸν ἐνοχο, καμιά φορὰ αὐστηρὰ ὅσο τοῦ ἀξίζει, καμιά φορὰ ἀφίνοντας νὰ τῆς ξεγλυστορήσει, καμιά φορὰ τιμωρώντας μικρὸ φταίξιμο σὰ νάτιαν ἐγκλημα φοβερό.

Κι ὅμως γίνονται κάθε μέρα στήνκοινωνία ἐγκλήματα πὸν κανένας νόμος δὲν τὰ τιμωρεῖ.

Ὁ ἀχόρταγος κεφαλαιοῦχος πὸν ζεῖ ἀπὸ τὸν ἰδρωτὰ τῶν ἄλλων καὶ καταδικάζει σὲ ὑποσιτισμὸ γυναῖκες καὶ παιδάκια, πὸν ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ τὰ βρῆ εὐκόλη λεία ἢ φυματίωση καὶ ἢ ἐλονοσία, γιὰτὶ δὲ θᾶχουν τὴ σωματικὴ ἀντοχὴ νὰ πολεμήσουν μὲ τὴν ἀρρώστεια πὸν παραμονεύει, εἶναι ἢ δὲν εἶναι δολοφόνος; Καὶ ἢ κυρία τοῦ κόσμου πὸν καμαρώνουν οἱ

φιλενάδες τῆς τὰ λεπτοκαμωμένα ἀσπρόρουχά τῆς μὲ τὰ μικροσκοπικὰ α ζουρ καὶ κείνη προσθέτει μὲ καμάρι: «Νὰ ξέρατε καὶ τί φτηνὰ πὸν μοῦ κόστισαν! Ἔχω ἓνα κορίτσι πὸν μοῦ τὰ ράβει γιὰ ἓνα κομμάτι ψωμί», εἶναι ἢ δὲν εἶναι δολοφόνος, λωποδύτρια προαγωγός;

Θὰ σᾶς πῶ μιὰν ἱστορία ἀληθινή. Μιὰ φτωχιά κοπέλλα, ἀπὸ τὰ πλάσματα ἐκεῖνα πὸν ἢ μοῖρα ὀρίζει νὰ ζοῦν γιὰ τοὺς ἄλλους, νὰ μὴ βλέπουν μιὰ μέρα χαρούμενη στὴ ζωὴ τους, ἀπὸ μικρὴ ἄρχισε μὲ τὴ βελόνα τῆς νὰ συντηρεῖ τὴν οἰκογένειά τῆς. Ὁ πατέρας τῆς, χωροφύλακας, φρόντισε νὰ πληθαίνει τὴν οἰκογένειά του ἀραδιάζοντας κάθε χρόνον ἀπὸ ἓνα παιδιὸς ὡς πὸν τᾶφτασε νὰ γίνουν δέκα.

Μὲ τοὺς ἀπαραίτητους θανάτους—δόξα νᾶχει ὁ Θεὸς—ἔμειναν ἑφτά. Τὸ μεγαλύτερο, ἢ Μαριγούλα ἔμαθε μοδίστρα καὶ δούλευε μεροκαματιάρα σὲ σπίτια. Ὑπῆρχε καὶ μιὰ γιὰγιὰ ἑκατὸ χρόνων πὸν τὴν ἀγαποῦσαν ὅλοι καὶ τὴν εἶχαν μὴ στάξει καὶ μὴ βρέξει.

Ποιὸς τάιζε ὅλα αὐτὰ τὰ στόματα;

Ἡ σύνταξη τοῦ πατέρα, κάτι μικροδουλειὲς τοῦ ποδαριοῦ πὸν ἔκανε καὶ τὸ μεροκάματο τῆς Μαριγούλας. Ὁ ἀδερφός, τὸ δεύτερο παιδί, εἶχε πάει γιὰ κάμποσον καιρὸ κλητήρας σὲ μιὰ ἀπὸ τίς μεγαλύτερες τράπεζες καὶ ἀνακούφιζε ἔτσι κάπως τὸ σπίτι. Ἀρρώστησε ὅμως ὁ δύστηνος ἀπὸ πλευρίτιδα καὶ ἀναγκάστηκε νὰ διακόψει. Κάτι μισθὸν τοῦ πλήρωσε ἢ τράπεζα, διὰν ὅμως ἔγινε καλὰ δὲ θῆλσε νὰ τὸν ξαναπάρει. Παιδί ἀδύνατο, θάναγκαζόταν πάλι νὰ τοῦ πληρώνει μισθὸν γιὰ ἄδειες, δὲ συμφέρει στοὺς μετό-

χους. Μὰ ἦταν τίμιος, ἐργατικός, δούλευε γιὰ δυὸ ὅταν ἦταν καλὰ, αὐτὰ δὲν τὰ λογάριζε. Ἔτσι ἔμεινε κι αὐτὸς εἰς βάρος τῆς οἰκογένειάς του γιὰ καιρὸ ὡς πού νὰ ξαναῦρει δουλειά.

Ἔτσι τὸ μεγαλύτερο εἰσόδημα τοῦ σπιτιοῦ ἦταν τὸ μεροκάματο τῆς Μαριγούλας. Μὰ κι αὐτὸ δὲν ἦταν κάτι σίγουρο. Εἶναι ἐποχές πού δὲν προφταίνουν τίς δουλειές οἱ μοδιστροῦλες, εἶναι πάλι ἐποχές πού σταματοῦν. Τὸ καλοκαίρι π.χ. Νὰ λοιπὸν ἡ κατάλληλη ἐποχὴ γιὰ νὰ ἐκμεταλλευτῆ κανεὶς τὴν ἀνεργία καὶ νὰ βρῆ φτηνὴ ἐργασία. Αὐτὸ τὸ ξέρονν μερικὲς ἀπὸ τίς κομνὲς κυρίες τῆς Ἀθήνας. Μιά ἀπ' αὐτὲς εἶχε νὰ ράψει τὴν προῖκα τῆς. Καὶ βρῆκε τὴ Μαριγούλα τὴν ἐποχὴ πού δὲν εἶχε δουλειές.

Τὴ συμφωνεῖ νὰ τῆς ράψει ἀπ' ὅλα πού τῆς χρειάζονταν καὶ ὅλα μὲ πολλὲς λεπτομέρειες, μὲ α ζούρο, τρουπογάζια διπλά, ρίζες καὶ γὰ δὲν ξέρω τί ἄλλο, πού ἐφεῦρε τὸ γυναικεῖο μυαλὸ γιὰ νὰ βγάξουν τὰ μάτια τυς τὰ φτωχοκόριτσα. Καὶ ἐπειδὴ ἡ Μαριγούλα δὲν ἦταν ἐξ ἐπαγγέλματος ἀσπρορροουχοῦ καὶ δὲν εἶχε κατάστημα, τῆς ζήτησε τὰ μισὰ ἀκριβῶς ἀπὸ ὅ,τι θὰ τῆς κόσιζαν ἂν τᾶδινε σὲνα ἀσπρορροουχάδικο στὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ.

Ἡ κυρία δέχτηκε τρίβοντας τὰ χέρια τῆς. Καὶ ἡ Μαριγούλα ἐργάστηκε ὅλο τὸ καλοκαίρι γιὰ νὰ ἐτοιμάσει τὴ δουλειά. Ἔλεγε πάντα πὼς ἦταν λίγη ἢ πληρωμὴ, ἀλλὰ πάλι καλύτερα παρὰ νὰ κάθεται. Καὶ ὅταν τελείωσε ὅλη τὴν προῖκα κι ἔφαγε ὅλες τίς μακρὲς καλοκαιρινὲς μέρες σκυμμένη στὴν φιλὴ βελονιά καὶ δούλευε καὶ νυχτέρια γιὰ νὰ τελειώσει μιὰ ὥρα ἀρχήτερα, τὴν πῆγε στὴν κυρία καὶ περίμενε νὰ πληρωθῆ. Καὶ ἡ μεγάλη κυρία, ἡ κομνὴ κυρία, ἡ κυρία πού τὸ θεωροῦν τιμὴ τους οἱ διάφοροι σνόμπ νὰ τοὺς καλέσει στὰ τσάγια καὶ στίς μαστίχες τῆς, βγάζει καὶ τῆς πληρώνει... τὰ μισὰ ἀπ' ὅ,τι εἶχε συμφωνήσει. Ἡ Μαριγούλα περιμένει ἀκόμα νομίζοντας πὼς θὰ τῆς φέροι καὶ τὰ ἐπίλοιπα. Ἡ μεγάλη κυρία τὴ βεβαιώνει πὼς δὲν ἔχει νὰ τῆς δώσει πεντάρα παραπάνω καὶ πὼς ἂν τᾶδινε ἄλλοῦ θὰ τῆς τὰ ἔκαναν μὲ πολὺ λιγώτερα, τώρα πού δὲν ὑπάρχουν δουλειές. Ἡ φτωχὴ κοπέλλα σκέφτηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ μὴν τὰ πάρει μήτε αὐτά, νὰ τῆς τὰ πετάξει στὰ μούτρα τῆς, νὰ βγάλει τὸ ἄχι τῆς. Ἐπειτα ὅμως συλλογίστηκε τὸν ἀδύνατο τὸν ἀδερφό τῆς πού χρειάζονταν γάλα, τὴ γρηούλα γιαγιὰ τῆς τὰ μικρὰ τᾶδέροφια τῆς πού περίμεναν ὅλα, ἀπ' αὐτῆ. Ἐβαλε τὰ χρήματα στὴν τσέπη τῆς, κατὰπτε τὴν πίκρα τῆς καὶ εἶπε μονάχα φεύγοντας στὴν κυρία πού τὴν κοίταζε θριαμβευτικά.

«Αὐτὸ πού κάνετε δὲν εἶναι τίμιον».

* *

Ἡ περὶφημη Κούλα πού γιομίζουν αὐτὲς τίς μέρες οἱ ἐφημερίδες μὲ τὰ ἐγκληματικά τῆς κατορθώματα, εἶναι λιγώτερο ἐγκληματίας ἀπὸ τίς κοινωνικὲς αὐτὲς βδέλλες πού ρουφοῦν τὸ αἷμα τῶν φτωχῶν κοριτσιῶν πού ζητοῦν μὲ τὴν τίμια δουλειά τους νὰ βγάλουν τὸ ψωμί τους καὶ τῶν δικῶν τους. Ποιὸς θὰ εἶχε δικαίωμα νὰ κατηγορήσει τὴ Μαριγούλα ἂν τὴ στιγμὴ πού ἔβγαине μὲ τὰ μάτια βουρκωμένα ἀπὸ τὸ μέγαρο τῆς πλούσιας κυρίας, τὴν ἀπαντοῦσε κάποιος

νταντῆς σὴ γωνιά καὶ τῆς ἔλεγε κρυφὰ στ' αὐτί:

«Ἔλα μαζί μου. Γιά μιὰ βραδυὰ θὰ σοῦ δώσω ὅσα δὲν ἔβγαλες ὅλο τὸ καλοκαίρι μὲ τὴ δουλειά σου τὴν ἐξαντλητική», καὶ ἂν τὸν ἄκουε καὶ τὸν ἀκολουθοῦσε, ἀηδιασμένη ἀπὸ τὴν ὑποκριτικὴ σεμνοτυφία τοῦ καλοῦ κόσμου; Κι ἂν ὁ νταντῆς αὐτὸς ἀφοῦ γλεντοῦσε μαζί της ὡς που νὰ τὴ βαρεθῆ, τὴν ἐγκατέλιπε ὕστερα σὴν τύχη της καὶ αὐτὴ μὴ μπορώντας νὰ ξαναγυρίσει στὸ σπίτι της ἀπ' ὅπου θὰ τὴν ἐδιώχναν ὁ πατέρας καὶ ὁ ἀδερφός της γιατί θὰ ἦταν πιά ἀτιμασμένη, κατέφευγε ἐκεῖ πὸν κατασταλάζουν ὅλα τὰ ἄθλια αὐτὰ ναυάγια τῆς κοινωνίας καὶ γινόταν μιὰ κοινὴ γυναίκα καταγραμμένη σὲ βιβλία τῆς ἀστυνομίας, ποὺς θὰ ἦταν ὁ ἠθικὸς ἀντουργὸς τῆς καταντιᾶς της; Ποιὸς ἄλλος ἀπὸ τὴν κυρία μὲ τὰ ἀραχνούφρανα ἀσπρόροουχα, πὸν θὰ καμαρώνει μέσα σὲ δόλολευκα πέπλα τῆς παρθενιάς της στὸ μπράτσο τοῦ γαμπροῦ;

Ἡ ἱστορία αὐτὴ πὸν εἶναι ἀληθινὴ εἶναι μιὰ ἀνάμεσα σὲ χίλιες πὸν συμβαίνουν καθημερινῶς.

Αὐτὰ εἶναι τὰ ἐγκλήματα πὸν δὲν τὰ πιάνει ὁ νόμος. Γι' αὐτὸ ἔχομε ὑποχρέωση ἐμεῖς οἱ γυναῖκες, ὅσες ἔχομε μέσα μας στοιχειώδη ἀντίληψη γιὰ τὴν εὐθύνη τοῦ αἰτόμου πρὸς τὸ κοινωνικὸ σύνολο, νὰ τὰ σιγματίζομε τὰ ἐγκλήματα αὐτά, νὰ δείχνομε τὴ μεγαλύτερη περιφρόνηση πρὸς τὶς ἐκμεταλλεύτριες αὐτὲς τῶν φτωχῶν καὶ τῶν ἀδύνατων καὶ νὰ δημιουργήσομε μιὰ κοινὴ γνώμη ἐναντίον τους πὸν νὰ ἀναπληρώνει τὴν ἔλλειψη τοῦ νόμου.

Ἴσως νὰ μπορέσομε ἔτσι τοῦλάχιστο νὰ γλυτώσομε μερικὰ θύματα ἀπὸ τὰ ἄρπάγια τους.

Αῦ.Θ.